Ist zu drucken erlaubt.
Im Namen der Censur Commität der Kaiserl. Universität zu Dorpat.
Christoph Baron v. Stackelberg,
Ehstl. Gouvernements-Schuldirector.
Reval, den 10. September 1823.

Üks tark Mees.

Ühhel perremehhel olli üks wägga rummal naene, kes keik holeto meelega ommast suust wälja aias. Selle mehhel juhtus nüüd, et ta üks rahhapot leidis, agga ta naene olli ka temma jures. Nüüd se mees teädis kül mis luggu temma naessega olli, siis ta piddi sedda asja nenda pöörma, kui se naene sest leitud rahhast peaks ka middagid lausuma, et ükski ep ussuks sedda. Temma ütles siis: oh mo kullake! mis arrolissed asjad ollen minna eile öhto kuulnud; siin meite male peab sõdda ollema. Minna ei holin muud ühtegid, kui ma agga woiksin sind aitada. Se naene kohkus wägga ärra ning wärrises kui üks habne leht, ja hakkas küsendada: oh jummal! oh jummal! kus minna pean siis jäma? Mees ütles: olle wait! ma tahhan sind ommeti aitada. Nurga sees olli üks tõrs, ja ta käskis, et naene piddi alla minema. Naene pugges ka alla ning istus öige waggaste, Mees wiskas agga ohrad pohhi peäle, ja aias kannad ka senna et nemmad piddid peält söma. Se sünnib nüüd kül armada, et kui need kannad ommad ninnad wasto pohhi löid, et se wägga kabbises, mis se naene arwas sõdda ollewad, ja ta tulli mitte paigalt ärra. Senni läks agga mees, ja pandis omma rahhapot ärra. Kui ta taggast tulli siis ollid kannad jubba keik ärra sönud, ja temma tõstis tõrs üles, ütles sõdda otsa ollewad, ja naene tulli ka alt ärra. Nüüd